

Nezaketin Pabucu Damda

– M.Nihat Malkoç · 06 Mayıs 2009

NEZAKETİN PABUCU DAMDA!...

M.NİHAT MALKOÇ

Bu çağ, insanî değerlerimizi iyice törpüledi. Çok şey kaybettik insanlığımızdan. Bizi eşref-i mahlûkat yapan taraflarımız her geçen gün eriyip gidiyor. Bu erime nihayetlenecek gibi görünmüyor. Gönül dünyamızın kaleleri bir bir düşüyor. Sevgi çiçekleri kurumaya yüz tutmuş, nefretin hoyrat eli gönlümüzün saçlarını yoluyor. Kaba yanlarımızı yontan nezaket kılıcının dört bir yanı paslanmış, kesmiyor. Yürekler hassasiyetini kaybediyor her geçen gün.

Bu çağın insanları, sözünü ve gözünü budaktan sakınmıyor. Küçük büyüğünü saymıyor, büyük küçüğünü sever gibi görünüyor. Hamiyet duyguları rafa kaldırılmış. Zamanımızda görmek istemediklerimizi görüyor, duymak istemediklerimizi duyuyoruz. Çoğu sözler kalbe uğramadan çıktığı için samimiyet ve inandırıcılıktan uzak görünüyor.

Ecdadımızın bize miras bıraktığı nezaket kültürü her geçen gün biraz daha ufalanıyor ve kaybolmaya yüz tutuyor. Artık insanlar en son söyleyecekleri sözü ilk cümlelerinde söylüyorlar. Muhatabın kırılıp kırılmayacağı hesaba katılmıyor. Sabır hayatımızdan çekildiği için hiç kimsenin karşı çıkışlarına tahammül edemiyoruz. İslam kültüründe tebessüm bir sadaka hükmünde görülürken zamanımızda bu bile insanlara çok görülüyor. Bir güler yüz görmeye hasret kaldı bu çağın insanları. Kimse kimseyi anlamaya çalışmıyor. Empati kültürü gelişmemiş, herkes ben merkezli hareket ediyor. Ufuklar her geçen gün daraldıkça daralıyor.

Yoldaki dikenini atmayı sadaka gören bir inancın mensupları olan bizler nasıl oldu da bu hale geldik; taştan katı kesildik. Nezaket çoktan unutulmaya yüz tuttu. Bu çağın hastalığı oldu kabalık, nezaketsizlik. Böyle bir zamanda yaşamak en büyük talihsizlik olsa gerek. Bu zamanın sipsivri dillileri tırmalıyor yüzümüzü. Arsızlık modernlik olarak yutturulmaya çalışılıyor bizlere. İnsanlar çam devirmekte sınır tanımıyor. Karanlıklarımızı aydınlatacak ışıktan çok uzağız. Tünelin ucu da görülmüyor. Umutlar biraz daha sarpa sarıyor.

Buhranlarımız sadece maddî menşeli değil günümüzde. En büyük kaybımız ruhumuzdan, tavır ve davranışlarımızdan koparıp attığımız nezaketimizdir. Onun olmadığı bir yürekte birlik, beraberlik, dayanışma, huzur, barışıklık, sevgi, saygı, itibar ve itimat da kalmaz. Çağımızın insanı sadece çevresini değil, ruhunu da kirletti. Ruh kirlenince duyguların saflığı da kalmadı. Vicdanlarla cüzdanlar arasında sağlam köprüler kurulmaya başlandı.

İnsanlarımız kendilerini boy aynasında dev olarak görüyorlar. Oysa bu cüce insanların çoğu aynaya görmek istediklerini hayal ederek bakıyorlar. Durum böyle olunca olanı değil, görmek istediklerini görür gibi oluyorlar. Yani bir çeşit hipnotize oluyorlar. Bu sancılı zamanda kimse kimseye tahammül etmiyor. Bencillik alabildiğine yol alıyor hayatımızda. İhtiraslar fertlerin hayatını hayal çöplüğüne döndürmüş. Her ihtiras bizi biraz daha toplumdaki koparıyor. Aslında biz fark etmesek de gittikçe yalnızlaşıyoruz, kabuğumuza çekiliyoruz.

Nezaket zincirinin halkaları iyice koptu birbirinden. Öyle ki zamane çocukları anne babalarına bile saygıda kusur edebiliyorlar. Hata yapanlar hatalarını görmekten acizler. Kimse hatasını görüp özür dilemeye yanaşmıyor. Kabalık cesaret olarak kabul ediliyor. Her geçen gün yaşadığımız topluma yabancılaşıyoruz; aslında yabancılaşmakla kalmıyor, yabancılaşıyoruz da. Sevgi denizlerinin suyu çekiliyor gittikçe. Bu hayra alamet değil şüphesiz.

İnsanlar aslında nazik bir yapıda yaratılmışlardır. Yaşanılan hayat, çevre ve kültür kişiyi değiştiriyor, onu tanınmaz bir hâle sokuyor. 'Üzüm üzüme baka baka kararır' misali güzeller güzelleştirirken, çirkinler de ahlakımızı bozuyor, bizi fitratımızdan uzaklaştırıyorlar. Bu, zamanla yayıldıkça yayılıp kendine hareket alanı buluyor. Bir noktadan sonra toplumu cenderesi altına alıp eziyor. Nezaket bahçelerinde açan çiçekler soluyor. Bu nazenin çiçeğin kökünü söküp kaldırıyorlar gönül bahçelerinden. Böylece bahçeler viran olup kan ağlıyor.

Nezaketsizlik toplumuzdan. Artık insanlar öfkenin diliyle konuşuyorlar. Öğretmen öğrencisine, usta çıracağına, patron işçisine, amir memuruna gönül okşayıcı tatlı bir sözü fazla görüyor. Bu nezaketsizlikle nereye varabiliriz ki!... Gayri dönmeli bu yoldan.